

Βάρκιζα τέλος*

Κάποτε κι ο χαβαλές δαγκώνει. Κάποτε το βούλιαγμα της χώρας στην επιθεωρησιακή πλευρά της πολιτικής, της δημοσιογραφίας και της τέχνης σκοτεινιάζει. Κάποτε ο κούφιος συγκρουσιακός λυρισμός «εξοστρακίζεται» στην πραγματικότητα.

Του ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

Δεν λέω, χαριτωμένο να διακόπτονται θεατρικές παραστάσεις (φευ, με την ενθάρρυνση των ίδιων των λειτουργών της, λες και η τέχνη έχει πάρει διαζύγιο από την πραγματικότητα, λες και η τέχνη είναι κορδέλα περιτυλίγματος της επικαιρότητας) ή να στολίζεται με σκουπίδια το χριστουγεννιάτικο δέντρο (συμβατική απομυθοποίηση ενός συμβατικού εθίμου), αλλά τι συμβαίνει όταν τα καλάσνικοφ και οι επιθετικές χειροβομβίδες διακόπτουν τη βραδινή σιγαλιά στα «εξεγερμένα» Εξάρχεια;

Είναι αλήθεια ότι ο νεοελληνικός διονυσιασμός χρόνια τώρα μας εκπλήσσει με το απόθεμα βίας που κρύβει η κοινωνία μας· θυμίζοντάς μας το ριζικό μιας ανώριμης, ανωργάνωτης, απαίδευτης συλλογικότητας που ακόμη και σήμερα βιώνει σαν λέρα τον άνωθεν εξευρωπαϊσμό της και φλερτάρει με τον κάτωθεν αλυτρωτισμό του πρώην οθωμανικού κρατιδίου.

Τα Δεκεμβριανά 2008 (ως φάρσα των Δεκεμβριανών του '44) τελικώς τα κατάφεραν: στο έμπα του 2009, το αίμα του αθώου Αλέξη (τελικώς: μόνον οι οικείοι του σεβάστηκαν τη μνήμη του) να ισοφαριστεί με τον βαρύ τραυματισμό του αθώου Διαμαντή (μόλις έξι χρόνια μεγαλύτερος από τον δεκαπεντάχρονο μαθητή).

Το ΚΚΕ, λίγο πριν από την πλήρη αποκατάσταση του Πατερούλη στον Περισσό, κατά την πάγια συνωμοσιολογική τακτική του (τα ίδια δεν υποστήριζε και για τη 17Ν;) αποδίδει τη δολοφονική επίθεση στους αστυνομικούς στα ξένα και ντόπια κέντρα αποσταθεροποίησης της χώρας: στην αιθαλή προβοκάτσια που, ως γνωστόν, χρόνια τώρα εμποδίζει το λαϊκό κίνημα να πάρει την κατάσταση στα χέρια του.

Ο συμπαθής και μετριοπαθής κ. Κουβέλης μίλησε για «δεολογική ακύρωση» αυτών που πυροβόλησαν τον αστυνομικό, την ίδια στιγμή που η «επαναστατική» ζώνη των Εξαρχείων βρίθει από αφίσες που διατυμπανίζουν «Αφοπλίστε τους δολοφόνους» και υπογράφονται από συλιστώσα (ποια άραγε;) του ΣΥΡΙΖΑ.

Το ΠΑΣΟΚ με λάιτ στρατηγική, γενικά ευχολόγια και με σαφή άρνηση να αναμειχθεί στο δημόσιο κακό (λες και η πολιτική κατάπτωση δεν φόρτωσε επί παπανδρεϊκών ημερών), συνεχώς νίπτει τας χείρας του στην προσπάθειά του να καρπωθεί την κυβερνητική δυσφορία των πολιτών.

Η κυβέρνηση ευτυχώς που μας εμπύχωσε (τώρα νιώσαμε πιο βέβαιοι για τη δημοκρατία μας) κι έδειξε τα δόντια της στους τρομοκράτες (όντως χέστηκαν πάνω τους) μέσω του πλέον αποτυχημένου υπουργού της, του πρώην παραιτηθέντος κ. Παυλόπουλου.

Επιτέλους! Ας δικαστεί παραδειγματικά ο αστυνομικός που δολοφόνησε τον Γρηγορόπουλο, ας συλληφθούν κι ας δικαστούν εξίσου παραδειγματικά αυτοί που τραυμάτισαν βαρύτατα τον Μαντζούνη. Πάνω απ' όλα όμως ας σιγήσουν αμφοτέρωθεν αυτοί που συγκαλύπτουν την αστυνομική αυθαιρεσία κι εκείνοι που υποδαυλίζουν ή ανέχονται τον παραβατικό μηδενισμό των κουκουλοφόρων, των καταληψιών, των μπαχαλάκηδων, των σπαστών κ.τ.λ.

Ας συναισθανθούμε όλοι, μεσήλικες (ενοχικοί και απενοχοποιημένοι από μεταπολιτευτικά σύνδρομα), νέοι (κι αυτοί που διαδήλωσαν κι αυτοί που βγήκαν εκτός εαυτού κι αυτοί που κουράστηκαν αντί για παιδεία να χάφτουν απραγματοποίητες μεταρρυθμίσεις ή ετοιμοπαράδοτες εξεγερσιακές παπαρδέλες), κυρίως όμως το σιωπηλό πλήθος, ότι ο δημόσιος χώρος, ο κοινός βίος, οι θεσμοί είναι αδιαπραγμάτευτα αγαθά πέραν των κομμάτων, των ιδεολογικών συρμών και της κρίσιμης επικαιρότητας -είναι κάτι βαθύ, σάρκα εκ της σαρκός μας, κάτι συλλογικά προσωπικό, εξ ου και εύθραυστο και αφανέρωτο.